

níkovi žalované při nové dodávce benzinu a potvrzení nové zásilky benzinu v dodacím lístku. To platí i ohledně prodeje oleje, který ostatně při benzinovém čerpadle jest rázu vedlejšího, neboť hlavním prodejním předmětem jest benzin. Žalobce nelze tedy považovati za obchodního pomocníka podle § 1 zák. ze dne 16. ledna 1910 čís. 26 ř. z., neboť vydával benzin buď za hotové podle předem pevně určených cen, nebo na bloky předem zákazníkem žalované zaplacené. Neměl žádného vlivu na zvýšení odbytu zboží, neboť odbyť ten závisí na umístění čerpadla a na jakosti benzinu žalovanou do jejich čerpadel dodávaného, kterážto jakost automobilistům jest známa, takže každý automobilista vyhledává vždy čerpadlo vydávající benzin jakosti jemu, vlastně jeho stroji, vyhovující, to platí i ohledně autooleje. Nelze tedy ani na výpověď služebního poměru žalobcova užití předpisu zákona o obchodních pomocnících, a žalobní nárok opírající se o to, že žalobci přísluší náhrada za šestinedělní kvartální výpovědní lhůtu, kterou žalovaná nedodržela, davši mu výpověď týdenní podle služební smlouvy, mezi stranami ujednanou, jest bezdůvodný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Z toho, co bylo zjištěno o služební činnosti žalobcově, správně posoudily nižší soudy, že žalobce nelze pokládati za obchodního pomocníka ve smyslu § 1 zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z. Činnost žalobcovu, pokud se nevyčerpávala v ryze mechanických úkonech a pokud lze v ní spatřovati obchodní činnost (prodej benzinu a oleje zákazníkům, přejímání benzinu a oleje od žalobkyně a úhrada žalobkyni za dodaný benzin a olej), nelze pokládati za »kupecké služby« ve smyslu § 1 zák. o obch. pom. »Kupeckými službami« jest rozuměti takové služby, jež vyžadují jistého stupně odborného školení theoretického nebo praktického a pak jistou obchodnickou znalost (viz čís. 10300 sb. n. s.). Činnost žalobcova však, i pokud šlo o její stránku obchodní, byla tak jednoduchá, že k jejímu řádnému konání nebylo třeba odborného školení, nýbrž stačily základní znalosti početní, jichž lze nabýti obecným školním vzděláním. V podrobnostech se odkazuje k příslušným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 14658.

Vědomost jednoho z členů představenstva o úmyslu dlužníkově zkrátiti věřitele rovná se vědomosti družstva.

(Rozh. ze dne 30. října 1935, Rv II 674/35.)

Eduard Z., člen představenstva žalovaného družstva, byl rozsudkem krajského soudu v N. J. uznán povinným zaplatiti žalující firmě 60.000 Kč. Dne 26. října 1932 vystavil žalovanému družstvu dlužní úpis, na jehož základě bylo na polovinu nemovitosti jemu náležející vloženo právo zástavní pro částku 40.000 Kč. Žalující nabyla na základě roz-

sudku proti Eduardu Z. bezprostředně po této pohledávce zástavní právo na uvedené polovině nemovitostí a podala při rozvrhovém roku ohledně nejvyššího podání, utrženého za tuto nemovitost, odpor proti příkázání pohledávky 40.000 Kč žalovanému, tvrdíc, že tato pohledávka jest fiktivní a odporovatelná podle odpůrčího řádu. Exekuční soud odkázal ji s jejím odporem na pořad práva. Ve sporu přednesla žalující, že valuta dluhopisu ze dne 26. října 1932 40.000 Kč nebyla Eduardu Z. vůbec vyplacena, uvedený dluhopis byl vystaven na oko, aby tímto způsobem byla žalující strana připravena o možnost uspokojení své pohledávky, a že, i kdyby valuta tohoto dluhopisu byla vyplacena, šlo by o odporovatelné jednání podle § 2 čís. 1 a 2 odpůrčího řádu, neboť zažalovanou pohledávku byl jí Eduard Z. dlužen. Žalující strana byla odporovaným jednáním zkrácena a nebýti tohoto, byla by došla aspoň částečného uspokojení. Dlužník Eduard Z. věděl, že tímto jednáním poškozují a zkracují žalující a také žalované družstvo vědělo o tomto zkracovacím úmyslu Eduarda Z., neboť Eduard Z. jest členem představenstva a tudíž vědomost takového člena rovná se vědomosti společenstva. Nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Ze skutkových zjištění prvního soudu vyplývá, že Eduard Z., který byl členem představenstva žalovaného družstva, měl při kontrahování zápůjčky v roce 1932 a při vystavení dlužního úpisu ze dne 26. října 1932 zkracovací úmysl a že právním jednáním Eduarda Z. byla žalující zkrácena. To stačí k rozhodnutí rozepře, neboť vědomost jednoho člena představenstva o zkracovacím úmyslu dlužníkově se rovná vědomosti společenstva samého. S názorem žalovaného, že k vědomosti společenstva o zkracovacím úmyslu dlužníkově by bylo třeba vědomosti všech členů představenstva, odvolací soud nesouhlasí. V daném případě byl dlužník a jeden z členů představenstva jedna a táž osoba (Eduard Z.). Podařil se tedy žalující důkaz o tom, že žalované straně byl zkracovací úmysl Eduarda Z. při kontrahování zápůjčky a vystavení dlužního úpisu v roce 1932 znám. Následkem toho byl právem shledán odporový důvod podle § 2 čís. 1 odpůrčího řádu ospravedlněným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Nelze o tom pochybovati, že uzavřením sporné zápůjčky a jejím zknihováním byla žalobkyně zkrácena, čemuž nejlépe nasvědčuje okolnost, že důsledkem vyhovění odporu se dostane na pohledávku žalobkyninu částka 23.070 Kč 25 h s úroky, která byla příkazána dovolatelce rozvrhovým usnesením okresního soudu na V., kdežto žalobkyně vyšla na prázdno. Žalobkyně neodporuje pouze knihovnímu zajištění, nýbrž i uzavření zápůjčky, a jsou proto liché závěry, vycházející z opačného předpokladu. Při právním posouzení věci nutno vycházeti z logického úsudku nižších stolic, že Eduard Z. měl při uzavření zápůjčky a vystavení sporného dlužního úpisu zkracovací úmysl. I dovolací soud sdílí právní názor soudů nižších stolic, že vědomost jednoho člena představenstva se rovná vědomosti žalovaného družstva samého (srov. Komentář Bartsch-Pollak ke konkursnímu řádu § 28 pozn. 9 a literaturu a judikaturu tam citovanou).